

CZECHOSLOVAKIAPRISONS and CAMPSJÁCHYMOV

V táboře nucených prací VYKMANOV u JÁCHYMOVA se koncem minulého a začátkem tohoto roku připravovala malá skupina vězňů na útěk z uranového pekla. Dva generálové, jeden inženýr a jeden kapitán se prokopávali na svobodu úzkým tunelem, který vedli ze své ubikace nehluboko pod zemí za ostanté ohrazení tábora. Podařilo se jim získat kladívko a kramlí a těmito nedostatečnými nástroji pracovali se zoufalou vytrvalostí, bez oddechu, každé noci po příchodu z vyčerpávající dřiny v uranových dolech. V úzkém tunelu mohl pracovat vždy jen jeden z nich, v leže a v největší tichosti. Nikdo z ostatních trestanců, kteří bydleli v téže ubikaci, o mravenčí práci této skupinky nevěděl. Tunel začínal pod postelí jednoho z jejich členů. Vytrhali pod ní prkna a po skončení každonoční práce je opět pravidelně přibíjeli, aby se při náhodné prohlídce jejich podnik neprozradil. Vypočítali si, že musí vykopat nejméně třináct metrů dlouhou podzemní chodbu, ohtějí-li se dostat za ostnatý drát mimo dosah reflektorů, ozařujících asi dvoumetrový pás na vnější straně ohrazení tábora. Pracovali nepřetržitě po celé tři zimní měsíce, v listopadu, v prosinci a v lednu, kdy země byla na kost zmrzlá. Prohrábávali se zkřehlými, ale zoufale odhodlanými rukama, s jedinou myšlenkou a s jediným cílem - uniknout z jáchymovského pekla na svobodu, uniknout hrůze dvaceti až pětadvaceti let, na které byli odsouzeni.

Asi po měsíci práce narazili v prokopávaném tunelu na překážku. Byla to velká potrubní roura, o které soudili, že není používána. Když ji však prorazili, ukázalo se, že je to kanalizační odpad. V nesnesitelném pachu, promočení na kůži, pracovali dále.

ITEM NO 954

/cont'd/ -2-

Vykopanou hlínu vytažovali z tunelu po provaze ve staré plechovce a odklízeli ji pod podlahu baráku, kde na štěstí bylo asi 30 cm volného prostoru. Poněvadž měli strach, aby se prokopaný tunel, který vedl jen asi 40 cm pod zemí, pod některým náhodným chodcem neprobořil, vyřezávali chodbu slabými prkénky, vylámanými ze staré skříně. Po třech měsících namahavé práce byli konečně přesvědčeni, že tunel je již dostatečně dlouhý a že už jej mohou vyvést na povrch.

V kalné mlhavé noci na 11. leden 1951, rozechvěni, ale odhodláni svůj plán dokončit, vplazili se všichni do podzemní chodby, aby po odstranění poslední vrstvy hlíny nastoupili současně rychlý útěk. První se prodral úzkým otvorem na povrch kapitán DVOŘÁČEK. V zápatí se však rozštěkaly kulomety, umístěné na jedné z hlídkových věží a tělo kapitána DVOŘÁČKA, provrtané kulemi, se zhroutilo v plném světle reflektorů. Prchající vězňové nesprávně odhadli vzdálenost a vyvedli tunel z podzemí na okraji pásma, ozářovaného reflektory. Druhové kapitána Dvořáčka se rychle stáhli zpět do ubikace, ale tábor již byl na nohou. Podzemní chodba byla objevena a nastalo zlé vyšetřování a mučení vězňů, i úplně nevinných.

Všech 52 trestanců, kteří bydleli na téže ubikaci, jako prchající skupina, bylo po tři dny a noci uzavřeno ve svém baráku. Uprostřed místnosti seděli 4 členové SNB, kteří se střídali, s kulomety a trestanci byli přinuceni ležet bez hnutí na svých postelích. Po celou tuto dobu nedostali ničeho k jídlu a nikdo z nich se také nesměl vzdálit, ani aby vykonal svou potřebu. Ačkoliv kromě 4 smluvených kamarádů, nikdo z ostatních trestanců o připravovaném podniku nevěděl, museli všichni projít strašlivou trýzní hladu a žízně, která je přiváděla až na pokraj úplného zoufalství. Lidé, žijící na svobodě, si těžko mohou představit místnost o rozměrech 5x7 metrů, v níž se tísní 52 lidí, ležících jeden přes druhého, o hladu, žízni a v nesnesitelném pachu.

ITEM NO 954

/cont'd/

-34

Tělo mrtvého kapitána DVORÁČKA leželo až do druhého dne u drátě-
ného ohrazení tábora.

DATE OF OBSERVATION: Nov 1950 - Jan 1951

EVAL. COMMENT: Source: reliability unknown;
 Information: authenticity unknown;

This report has been broadcast on or about the 16th of June by
Radio Free Europe.